

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Human rights

حقوق بشر

بهرام رحمانی
۰۷ نومبر ۲۰۱۲

به حمایت از زندانیان اعتصابی زندان اوین و زندانهای ترکیه برخیزیم!

اعتصاب غذای بیش از ۷۰۰ زندانی سیاسی در زندان های حکومت ترکیه، هم چنان ادامه دارد. در زندان اوین حکومت اسلامی نیز تعدادی از زنان زندانی دست به اعتصاب غذا زده اند. زندانیان ترکیه و هم چنین زنانی را که در پشت دیوارهای زندان ها، با اعتصاب غذا، از حرمت و کرامت انسانی خود دفاع می کنند، نباید تنها گذاشت! زندانیان سیاسی ترکیه، بیش از پنجاه روز پیش دست به اعتصاب غذا زده اند. سازمان حقوق بشر ترکیه می گوید ۷۱۵ زندانی در چهل و هشت زندان در سراسر ترکیه دست به اعتصاب غذا زده اند. برخی از این زندانیان ۵۰ روز است که از خوردن غذا خودداری می کنند.

اعتصاب غذای زندانیان به طور هم زمان در هفت زندان ترکیه با ۶۳ زندانی شروع شد که با پیوستن شمار دیگری از زندانیان، تعداد آن ها هم اکنون به بیش از ۷۰۰ نفر رسیده است. پزشکانی که اعتصاب کنندگان را معاینه کرده اند می گویند حال برخی از اعتصاب کنندگان وخیم است.

بنا به اعلام انجمن پزشکی ترکیه، چنانچه این زندانیان به اعتصاب غذای خود پایان ندهند تا یک هفته آینده جان خود را از دست خواهند داد.

مسلم است که مسؤولیت مرگ احتمالی اعتصاب کنندگان به عهده حکومت ترکیه و حکومت اسلامی ایران است. زندانی در واقع اسیر حکومت هاست. یعنی در یک طرف زندانی به تنهایی و در سوی دیگر، یک حکومت از قوه قضائیه تا قوه اجرائیه و ارگان های امنیتی و شکنجه گران در مقابل هم قرار گرفته اند. زندانی سیاسی که صرفاً به دلیل دفاع از آرمان های خود و جامعه اش به زندان افتاده است در حالی که حکومت ها برای بقای حاکمیت شان سانسور و خفقان را به جامعه تحمیل کرده اند.

در حال حاضر خلاف جامعه ما، بخشی عظیمی از جامعه ترکیه به حمایت از زندانیان اعتصابی و مطالبات به حق ان ها برخاسته اند. هر چند که تفاوت هائی در وحشی گری های حکومت اسلامی ایران و ترکیه وجود دارد اما این وظیفه جامعه و جنبش های اجتماعی و نهادهای مدنی است که حتا در زیر اختناق نیز به حمایت از زندانیان سیاسی برخیزند.

سازمان ها و محافل سیاسی مخالف ترکیه خواستار آنند که اگر حکومت ترکیه، اقدام عاجلی برای نجات جان زندانیان اعتصاب کننده و پذیرش درخواست های آن ها انجام ندهد، مسؤول مستقیم قتل زندانیان است.

در این میان، عکس العمل ها و اظهارنظرها در رابطه با اعتصاب غذای زندانیان هر روز گسترده تر می شود. رجب طیب اردوغان، نخست وزیر ترکیه، اعتصاب غذای زندانیان را نمایی خواند.

سعدالله ارگون، وزیر دادگستری نیز گفت که زندانیان اعتصاب کننده، اعتراض شان به شرایط نامناسب زندان نبوده، بلکه صرفا به دلایل سیاسی است. ارگون، در عین حال اقرار می کند که برخی درخواست هایی که از سوی زندانیان مطرح می شود در برنامه های اجرائی دولت جای دارد. حکومت ترکیه، احتمالا از این طریق می کوشد که نشانه هایی از عقب نشینی خود را به جامعه، به ویژه مردم کردستان نشان دهد.

به گزارش پایگاه خبری «ورلد بولتن»، دولت آنکارا در حال بررسی طرحی است که با اصلاح ماده ۲۰۲ از آئین دادرسی کیفری، کردها بتوانند در دادگاه به زبان مادری، از خود دفاع کنند و یا شهادت دهند.

براساس ماده مذکور متهمان و هم چنین شاهدان در دادگاه می باید به زبان ترکی سخن بگویند حتی اگر به اندازه کافی به این زبان مسلط نباشند.

گفته می شود بیش از شانزده هزار شکایت به ضد وضعیت حقوق بشر و آزادی بیان در ترکیه به دادگاه های اروپائی ارائه شده است. آن هم در شرایطی که حکومت ترکیه با اتحادیه اروپا بر سر مسأله نقض حقوق بشر و مسأله کردها با مشکلاتی روبه رو است.

«دولت باغچه لی»، رهبر حزب «حرکت ملی» ترکیه (MHP) که یک حزب فاشیستی است در واکنش به اعتصاب غذای زندانیان در زندان های ترکیه گفت: «رهبران تروریست با شروع اعتصاب غذا در زندان ها، به دنبال تحمیل خواسته های غیرقانونی خود هستند. شبکه جنایت و آدم کشی این بار نیروهای خود را قتل عام می کند.»

باغچه لی، که در جمع اعضای حزب MHP سخنرانی می کرد با انتقاد از این اعتصاب غذاها گفت: «طرفداران و اعضای حزب تروریستی پ.ک.ک در زندان های ترکیه اعتصاب غذا کرده اند. برای چه این کار را کرده اند؟ برای این که خواسته های غیرمشروع خود را از راه های غیرقانونی و ایجاد تحمیل بر دولت ترکیه بگیرند. اگر آن ها می خواهند بمیرند، اجازه بدهید تا بمیرند.»

از سوی دیگر، بنا به گزارش رسانه های ترکیه، احمد ترک نماینده ماردین در مجلس بزرگ ترکیه و رهبر کنگره جامعه دموکراتیک، به اتفاق آیسل توغلوک و سری ساکک نمایندگان وان و موش، به زندان مرکزی شهر وان رفته و با زندانیان سیاسی کرد دیدار کرد. او، پس از خروج از زندان با خبرنگاران گفت و گو کرده و به سوالات آنان جواب داد. احمد ترک در خصوص وضعیت جسمی زندانیان گفت: «۴۲ روز از آغاز اعتصاب غذای پانصد زندانی پرونده پ.ک.ک گذشته است و بسیاری از آنان در معرض خطر مرگ هستند. بکر کایا شهردار زندانی شده وان نیز در میان اعتصاب کنندگان است و وضعیت جسمی وی در موقعیت بحرانی و وخیمی است.»

احمد ترک، در ادامه افزود: «هیچ تردیدی نداشته باشید که در چندین زندان ترکیه طی روزهای آتی یک فاجعه انسانی بزرگ روی خواهد داد. اگر حتی ده درصد از زندانیانی که در حال حاضر اعتصاب غذا کرده اند جان خود را از دست دهند، دولت ترکیه هیچ گاه نخواهد توانست زیر سنگینی بار این جنایت کمر راست کند. من همین جا از دولت و به ویژه از وزیر دادگستری می خواهم بازرس های ویژه خود را به زندان ها بفرستد و با نمایندگان زندانیان گفت و گو و مذاکره کند.»

در همین حال سازمان عفو بین الملل با انتشار اطلاعیه ای از دولت ترکیه خواسته تا به مطالبات زندانیان توجه نموده و مانع از بروز فاجعه انسانی شود.

یکی از خواسته های زندانیان، پایان دادن به حبس انفرادی عبدالله اوجلان، رهبر زندانی حزب کارگران کردستان ترکیه (پ.ک.ک) است. اوجلان از سال ۱۹۹۹ در زندان جزیره امرالی ترکیه زندانی است و از پانزده ماه پیش به وکلای او اجازه ملاقات داده نشده است. علاوه بر این، برخی از وکلای آقای اوجلان دستگیر و زندانی شده اند. یکی دیگر از خواسته های اعتصاب کنندگان، دفاع از خود به زبان کردی در دادگاه های ترکیه و تحصیل به زبان مادری در سیستم آموزشی ترکیه است. با آغاز سال جدید تحصیلی، جوانان معترض کرد، دست به اعتراض زده اند. شعار آنان «آموزش عادلانه» است. آن ها می گویند باید شانس عادلانه برای آموزش زبان کردی برای تحصیل در مدارس ترکیه وجود داشته باشد.

در طول ده سال گذشته که حزب عدالت و توسعه به رهبری رجب طیب اردوغان در قدرت بوده، بهبودی جدی در حقوق مردم کرد به وجود نیامده است. تنها استفاده از زبان کردی در مراکز آموزش خصوصی آزاد است و دولت نیز برای این که به اتحادیه اروپا نشان دهد بهبودی در وضعیت کرده ها پدید آورده است، تلویزیون ۲۴ ساعته به زبان کردی راه انداخته است.

بر اساس آمار گروه بین المللی بحران ICG، که سازمانی غیرانتفاعی و تحقیقاتی است و برای حل درگیری ها در جهان تلاش می کند، در دو سال گذشته بیش از ۷۰۰۰ فعال سیاسی کرد به جرم عضویت در اتحادیه جوامع کردی، (KCK) دستگیر شده اند.

دولت ترکیه می گوید اتحادیه جوامع کردی، چتری برای فعالیت پ ک ک در داخل ترکیه است. گروه بین المللی بحران می گوید این دستگیری ها کمکی به دولت برای حل مشکل کرده ها نکرده است، بلکه بسیاری از جوانان کرد را به خشم آورده و آنان برای جنگیدن با دولت ترکیه به پ ک ک پیوسته اند.

در روزهای اخیر تعداد زیادی از نمایندگان پارلمان و شهرداران شهرهای کردنشین ترکیه با زندانیان اعتصاب کننده همراه شده اند. حال برخی از اعتصاب کننده ها وخیم گزارش شده است و این نگرانی وجود دارد که داستان ۱۲ سال پیش زندان های ترکیه تکرار شود.

در سال ۲۰۰۱ تعدادی از زندانیان در اعتراض به انتقال آنان به سلول های انفرادی دست به اعتصاب غذا زدند. تعدادی از آنان در آن زمان جان شان را از دست دادند.

وزیر دادگستری ترکیه در یک کنفرانس مطبوعاتی دیروز از اصلاحات دولت در چند سال گذشته صحبت کرد. او گفت دولت اردوغان قول داده تا امکان استفاده از زبان مادری برای متهمین در دادگاه های ترکیه فراهم شود. اما به دیگر خواسته های زندانیان، که خواهان آزادی عبدالله اوجلان و تحصیل با زبان کردی در مدارس هستند، اشاره ای نکرد.

در مقابل موضع گیری های حکومتیان، شماری از هنرمندان، نویسندگان و روشنفکران مشهور ترکیه نیز با محکوم کردن سیاست های حکومت، به حمایت از زندانیان اعتصابی و مطالبات آن ها برخاسته اند.

به گزارش شبکه تلویزیونی خبرترک بعد از ظهر روز پنج شنبه ۱۱ عقرب ۱۳۹۱، ۱۳ تن از نویسندگان، هنرمندان و روشنفکران مشهور ترکیه در هتل هیل استانبول گرد هم آمده و در یک کنفرانس مطبوعاتی اعلام کردند که سپری شدن ۵۰ روز از اعتصاب غذای زندانیان سیاسی به یک بحران انسانی تبدیل شده است.

یاشار کمال، در این کنفرانس مطبوعاتی گفت: «۱۲ سال پیش من باز هم در کنار دوستانم زلفی لیوانلی و مهمت بکاراوغلو مسؤول رایزنی و میانجی گری برای نجات جان زندانیان بودم. اعتصاب غذای ۱۲ سال پیش با مرگ چند زندانی به پایان رسید و من بی پرده می گویم اگر دولت این بار نیز خود را از این موضوع غافل کند، بار سنگین خون این زندانیان بر گردن همه ما خواهد بود.»

یاشار کمال، خالق «اینجه ممد» که اکنون ۸۹ سال دارد، در ادامه افزود: «نیازی به سخنرانی و توضیحات طولانی نیست. فقط می گویم این ششصد و چند زندانی پدر و مادر و برادر و دوستان و رفقای خود را نیز به این مسیر آورده اند و اگر هر چه سریع تر برای نجات جان آنان اقدام نشود، ترکیه باز هم یک نسل دیگر را از دست خواهد داد.»

در این کنفرانس، مراد خان مونگان شاعر و زلفی لیوانلی از خوانندگان و آهنگسازان برتر این کشور نیز در سخنان خود خواستار توجه دولت به مطالبات زندانیان شدند.

هم زمان با برگزاری این کنفرانس مطبوعاتی تعداد زیادی از بازیگران سینما و تئاتر و هنرمندان ترکیه در یکی از میادین استانبول با پوشیدن لباس سیاه از زندانیان حمایت کرده و گروه موسیقی *kardeş türküler* (ترانه های برادر) در میان آنان چند قطعه موسیقی اجرا کرد.

انجمن حمایت از حقوق بشر (شعبه استانبول) و سخنگوی آن «امید افه» با انتشار اعلامیه ای از خواسته های زندانیان اعتصابی حمایت کرد و گفت: این خواسته ها با اساس حقوق بشر منطبق است و هیچ گونه مغایرتی با آن ندارد و هشدار داد که در سال ۲۰۰۰ بیش از ۱۲۲ نفر به علت اعتصاب غذا به بیماری «ورنیک کراکوف» گرفتار شده، جان باختند. بنابراین ما نگران جان این افراد هستیم.

از سوی دیگر اتحادیه پزشکان با ابراز نگرانی خواستار دیدار با آن ها شدند و با انتشار اعلامیه ای بیانیه «توکيو» ۱۹۷۵، و «مالتا» ۱۹۹۱ یادآور شدند. این دو بیانیه که از سوی اتحادیه پزشکان جهان منتشر شده، آمده است. «رابطه پزشکی با اعتصابیون همانند رابطه پزشکی با بیمار است که بر اساس اعتماد و محرمانه بین آن دو پیش می رود.»

انجمن پزشکی ترکیه، هم چنین هشدار داده است، اگر زندانیان سیاسی که اکنون در زندان های این کشور در اعتصاب غذا به سر می برند به اعتصاب خود پایان ندهند تا ۱۰ روز آینده جان خویش را از دست می دهند. گزارش های منتشر شده حاکی است که بر اثر اعتصاب غذا، چند زندانی بینائی خود را از دست داده اند. این در حالی است که رجب طیب اردوغان، نخست وزیر ترکیه در واکنش به این اعتصاب غذا، آن را بی شرمانه «نمایشی» خواند و گفت که این حرکت یک «شو سیاسی» بیش نیست.

دولت ترکیه، حتی بسیاری از روزنامه نگاران، وکلاء و روشنفکران را نیز به اتهام داشتن رابطه با پ ک ک، بازداشت یا تحت تعقیب قرار داده است. در حقیقت دفاع از حقوق سیاسی و اجتماعی و برابری طلبانه مردم کرد در ترکیه، خطر مرز ناسیونالیسم ترک و حکومت های این کشور است.

هم اکنون اعتراضات بسیاری از شهرها و شهرک ها و حتی بخشی از روستاهای کردستان را نیز در بر گرفته است. در جریان این اعتراضات تاکنون ده ها نفر بازداشت و یا در برخورد پولیس با تظاهرکنندگان مجروح شده اند. در این مناطق، برخی کارگاه ها و مراکز تولیدی تعطیل شده اند. اصناف و بازاریان مغازه های خود را بسته اند، در بسیاری از شهرها و روستاها دانش آموزان و معلمان در کلاس های درس حاضر نشده اند. وسعت اعتراضات در حدی است که فعالیت های روزمره در بسیاری از شهرهای مناطق کردنشین عملاً متوقف شده است.

هم چنین موج تظاهرات دانش جوئی و پشتیبانی نهادهای مدنی در شهرهای بزرگ مانند استانبول، آنکارا، آنتالیا، بورسا و... در حال افزایش است.

به این ترتیب، موج همبستگی با زندانیان سیاسی در ترکیه و لزوم پایان اعتصاب غذای زندانیان سیاسی کرد در زندان های این کشور، هم چنان ادامه دارد.

زندان های ترکیه هم چون زندان های حکومت اسلامی ایران، از مخوف ترین زندان های جهان هستند. در مورد خشونت هائی که در این زندان ها نسبت به زندانیان اعمال می شود فلم ها و کتاب های زیادی انتشار یافته است.

در زندان اوین حکومت اسلامی در تهران نیز هم اکنون **نسرین ستوده، بهاره هدایت، ژیلای بنی یعقوب، مهسا امرآبادی، ژیلای کرم زاده مکوندی، راحله ذکائی، حکیمه شکری، نازنین دیهیمی، نسیم سلطان بیگی و شیوا نظرآهار**، در بند زنان ۳۵۰ اوین در اعتصاب غذا به سر می برند.

۲۶ تن از زندانیان سیاسی محبوس در زندان رجائی شهر نیز در بیانیه ای به هتک حرمت زنان دربند در زندان اوین اعتراض کرده اند.

در پی یورش نیروهای گارد یگان حفاظت زندان اوین به بند زندانیان زن سیاسی که با هتک حرمت و آزار آن ها، به خصوص بازدید بدنی آن ها همراه بود، تعدادی از زندانیان این بند دست به اعتصاب غذای دسته جمعی زده اند.

حمله کنندگان به بند بانوان که شامل حدود ۲۰ زن از نیروهای گارد یگان حفاظت زندان اوین بودند با ورود به حریم خصوصی و شخصی زندانیان سیاسی باعث بر هم زدن نظم و سلب آسایش آنان شده و پس از یورش به بند سیاسی بانوان زندانیان را به شکل توهین آمیزی بازرسی بدنی کردند.

آن چه مسلم است زندانیان سیاسی برای رهائی خود از هر فرصتی استفاده می کنند و این حق طبیعی و انسانی آن هاست. اما متأسفانه اعتصاب غذا قبل از این که حکومت را وادار به عقب نشینی کند خود زندانی را از پا می اندازد و آسیب های جدی به بینائی و کلیه ها و... زندانی وارد می کند.

خواسته های زندانیان هم در ترکیه و هم در ایران، خواسته های به حق و عادلانه ای هستند که باید در خارج زندان ها نیز کارگران و مردم آزاده و مبارز آن ها را پیگیری کنند و به همبستگی گسترده با زندانیان اعتصابی برخیزند.

باید با حضور گسترده مردمی و مبارزه پیگیر در جامعه، نه تنها باید تلاش کرد خواسته های زندانیان اعتصابی تحقق یابد و اعتصاب آن ها پایان گیرد، بلکه باید آزادی بدون قید و شرط همه زندانیان سیاسی را نیز به حکومت های ترکیه و ایران تحمیل کرد.

دوشنبه پانزدهم عقرب ۱۳۹۱ - پنجم نومبر ۲۰۱۲